

Arrest

nr. 182 692 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE WINNE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in het jaar 1374 (Afghaanse kalender, 1995) in het dorp Shadal in het district Spinghar [Achin] van de provincie Nangarhar. U studeerde tot en met de zesde graad.

Uw vader diende als districtshoofd in verschillende districten van Nangarhar. In 2009 kwam hij om het leven bij een bomexplosie. Zo'n drie jaar later werd uw oudere broer door de Taliban meegenomen en enkele maanden later om het leven gebracht.

Naar aanleiding van de ontvoering van uw broer achtte u uw leven niet veilig. Op vijftienjarige leeftijd verliet u in 1389 (2010) uw dorp Shadal en trok u naar Europa.

Op 28 maart 2011 vroeg u in Denemarken asiel aan. Uw asielaanvraag werd in Denemarken afgewezen waarna u naar België reisde. U kwam op 3 januari 2013 in België aan, waar u zich op 4 januari 2013 vluchteling verklaarde. U daagde evenwel niet op voor uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waarna de DVZ afstand van asiel vaststelde. U keerde terug naar Denemarken en in de maand mei van 2013 werd u vanuit Denemarken naar Afghanistan gerepatriëerd.

U keerde niet naar Shadal terug maar u verbleef een week bij uw oom in het dorp Baru van het district Rodat, waarna u zich in de stad Jalalabad vestigde. U vernam van uw familie dat de Taliban in uw afwezigheid een brief had gestuurd waarin ze om uw uitlevering vroegen. Na een jaar in Jalalabad te hebben verbleven, kwam de Taliban op de hoogte van uw terugkeer. Ze stuurden uw oom drie brieven om hem aan te manen u aan hen over te dragen. Toen uw oom niet inging op hun verzoek werd hij kort door de Taliban vastgehouden. Twee dagen later werd uw neef door de Taliban gekidnapt. Toen uw familie niet instemde met de vraag om u tegen uw neef te ruilen, werd uw neef gedood. Enkele dagen later, op de 27ste of 28ste van de 10de maand van 1393 (17 of 18 januari 2015), ontvluchtte u voor een tweede keer Afghanistan. U kwam op 27 juli 2015 in België aan waar u zich dezelfde dag voor een tweede maal vluchteling verklaarde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee taskara's, vijf dreigbrieven van de Taliban, vier aanstellingsbrieven van uw vader in de functie van districtshoofd, twee verklaringen over de problemen van uw familie, een internetartikel, een laissez passer, een schoolrapport, twee enveloppen, een verzendnota, zes medische stukken, een email met een link naar een nieuwsuitzending van de Afghaanse zender Tolo en zes foto's neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de Taliban gedood te worden omwille van de functie die uw vader vervulde in de Afghaanse overheid. Verschillende vaagheden en tegenstrijdheden verhinderen evenwel dat er geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw vader als districtshoofd werkte en aan de daaruit voortvloeiende problemen met de Taliban.

Er dient immers op gewezen te worden dat het weinig geloofwaardig is dat het voormalige districtshoofd Naim Jan Shinwari daadwerkelijk uw vader is. Vooreerst schiet uw kennis van zijn professionele achtergrond volledig tekort. Zo kan u in het geheel niet aangeven waarom uw vader voor de functie van districtshoofd geselecteerd werd (CGVS p.6). Uw vader had immers nooit eerder een job voor hij als districtshoofd begon, zo zegt u en ook heeft u er geen weet van of uw vader ooit lid was van de ene of de andere partij (CGVS p.5). Nochtans kan men aannemen dat kandidaten voor een vooraanstaande functie van districtshoofd een zekere professionele ervaring of politieke achtergrond moeten hebben. Hoelang uw vader zijn laatste post als districtshoofd van Gotcha bekleedde, kan u evenmin zeggen (CGVS p.6). Als u gevraagd wordt om zelf details, verhalen of anekdotes over het werk van uw vader aan te halen, bent u daar niet toe in staat (CGVS p.6). Als u later nogmaals gevraagd wordt om zelf informatie aan te brengen over de functie van uw vader blijkt andermaal dat u hierover niets weet te zeggen (CGVS p.10). Dit is zeer merkwaardig. Als verklaring voor uw erg povere kennis verwijst u naar uw jonge leeftijd op het moment van het overlijden van uw vader. U beweert dat u destijds amper 11 jaar oud was waardoor er geen informatie van u verwacht kan worden (CGVS p.6). Volgens uw verklaringen was u ten tijde van het overlijden van uw vader in 2009 geen 11 maar wel 14 jaar oud. Zelfs indien u slechts 14 jaar oud was in 2009, dan nog zouden u bepaalde aspecten over het werk van uw vader moeten zijn bijgebleven. Bovendien wordt de verklaring van uw jonge leeftijd ook ondergraven door uw bewering dat u zich na uw repatriëring in 2013 herenigd zag met uw familie in Afghanistan. U was derhalve wel degelijk in de mogelijkheid om u bij uw nauwe familieleden over de oorzaak van uw problemen te informeren. Dat u deze mogelijkheid niet aangreep terwijl uw asielaanvraag in Denemarken afgewezen werd omdat u uw verklaringen onvoldoende kon aantonen, is verwonderlijk (CGVS p.5).

Verder valt het op dat uw verklaringen over de bodyguards van uw vader sterk ontoereikend zijn. U verklaart dat uw vader bodyguards had maar u kan niet zeggen of die bodyguards al dan niet een uniform droegen. Als verklaring stelt u vreemd genoeg dat de bodyguards die hem overal vergezelden

steeds in de auto bleven zitten. Als u vervolgens gevraagd wordt of zijn bodyguards ook bij u thuis binnen kwamen, antwoordt u dat u het niet weet (CGVS p.6). Dit is weinig ernstig. Indien uw vader bodyguards had die hem overal vergezelden, zoals u beweert, dan zou dit voor u als veertienjarige een zeer zichtbaar gegeven moeten zijn. Dat u desalniettemin nauwelijks iets over de bodyguards kwijt kunt, haalt het geloof in uw bewering dat uw vader districtshoofd was verder onderuit.

Vervolgens strookt ook de informatie over de aanslag die Naim Jan Shinwari het leven kostte niet met uw verklaringen. Zo beweert u dat u drie jaar na de dood van uw vader Afghanistan ontvluchtte en dat dit in het jaar 1389 (2010) was (CGVS p.2,6). Deze informatie strookt niet met de informatie uit het door u neergelegde artikel die stelt dat de aanslag in 2009, hoogstens één jaar voor uw vertrek, plaats vond. Dit is zeer opmerkelijk. Ook vertelt u dat de chauffeur van uw vader, uw neef, eveneens bij de aanslag het leven liet terwijl de informatie expliciet stelt dat hij enkel gewond raakte (CGVS p.10).

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen moet besloten worden dat u onvoldoende aannemelijk maakt dat het vermoorde districtshoofd Naim Jan Shinwari effectief uw vader was. Aangezien er aan de oorzaak geen geloof kan worden gehecht, wordt uw vervolgingsvrees voor de Taliban geheel onderuit gehaald.

Daarnaast moet ook de geloofwaardigheid van de vervolging die u en uw familie in Afghanistan gekend zouden hebben in twijfel worden getrokken. Zo valt het op dat uw verklaringen over de problemen die uw familie met de Taliban zou gekend hebben in de periode dat u in Denemarken verbleef uiterst vaag zijn. U legt tijdens uw gehoor op het CGVS een dreigbrief neer waarin de Taliban uw oom vraagt om u aan de Taliban over te leveren. U verklaart dat uw oom deze brief ontving voor uw repatriëring vanuit Denemarken (CGVS p.5). Later beweert u evenwel dat de Taliban geen contact opnam tijdens uw eerste verblijf in Europa (CGVS p.9). Als u gewezen wordt op de neergelegde dreigbrief bevestigt u dat uw familie de brief toch ontving toen u in Denemarken was. Vervolgens wordt u nog herhaaldelijk gevraagd of u kan verduidelijken of en hoe de Taliban uw familieleden contacteerde en eventueel lastig viel tijdens uw eerste verblijf in Europa. U kan slechts blijf geven van uw onwetendheid over het onderwerp (CGVS p.9,10). Het is vreemd dat u, die uit vrees voor de Taliban naar Europa vluchtte en er om die reden internationale bescherming aanvraagde, zich na uw onvrijwillige terugkeer naar Afghanistan niet bij uw familieleden informeerde over de evolutie van de problemen met de Taliban zodat u zich een correct beeld kon vormen over het toenmalige gevaar dat de Taliban voor u vormde.

Niet alleen vallen uw verklaringen over deze problemen en over de dreigbrief veel te pover uit, ook stroken ze niet met de neergelegde dreigbrief. Na vertaling blijkt de brief te zijn opgemaakt op 29/5/1430 (Hijri kalender, 24/5/2009), oftewel drie maanden na het overlijden van Naim Jan Shinwari en zelfs meerdere maanden voor uw eerste vertrek uit Afghanistan. Dit is bijzonder merkwaardig. In uw overzicht van uw problemen met de Taliban voor uw eerste vertrek maakte u bovendien helemaal geen melding van een dreigbrief van de Taliban (CGVS p.6). Deze vaststellingen schaden sterk het geloof in uw problemen met de Taliban.

Uw verklaringen over uw problemen met de Taliban na uw terugkeer uit Denemarken stroken evenmin met de neergelegde stukken. Zo beweert u dat de inhoud van de eerste twee dreigbrieven identiek is. U meent dat in beide brieven de Taliban aan uw oom vraagt om u naar de Taliban te brengen (CGVS p.3). In werkelijkheid is de tweede brief niet aan uw oom maar wel aan u gericht en wordt u erin ter dood veroordeeld. Indien u daadwerkelijk schriftelijk door de Taliban ter dood veroordeeld werd, zou u dit niet mogen zijn ontgaan. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw oom de eerste brief van de Taliban dertig tot veertig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan op 17 of 18 januari 2015 ontving (CGVS p.3,8). Op een van de drie dreigbrieven van de Taliban staat een uitgiftedatum vermeld, met name 12/1/1436 (5/11/2014). Deze datum situeert de brief niet begin of midden december zoals u in uw verklaringen doet maar wel een maand eerder. Tenslotte moet er in dit verband nog op gewezen worden dat er twijfels zijn over de authenticiteit van de neergelegde Talibanbrieven. Het logo van de Taliban in de hoofdingen is het resultaat van knip-en-plakwerk, wat het geloof in de echtheid van de brieven ernstig schaadt.

Vervolgens springt de makke respons van u en uw oom op de dreigbrieven van de Taliban in het oog. In de eerste dreigbrief wordt uw oom gevraagd om u aan hen over te geven. U beseftte dat de Taliban u wilt doden, zo zegt u. Eveneens meldt de Taliban in de brief dat ze uw oom zullen straffen indien hij niet op hun vraag ingaat. U laat uw oom echter weten dat de eerste brief niet belangrijk is en dat hij het niet serieus moet nemen (CGVS p.7). Aangezien de Taliban uw vader en broer vermoordden, u beseftte dat de Taliban ook op uw dood aasde en u om deze reden al eens uw land ontvluchtte, mag het sterk verbazen dat u de hernieuwde interesse van de Taliban in uw persoon afdoet als onbelangrijk. Ook dit roept ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient er besloten te worden dat er aan uw verklaring dat uw vader het vermoorde districtshoofd Naim Jan Shinwari is en aan de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten geen geloof worden gehecht. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berylbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een alleenstaande volwassen man bent die beide landstalen en het Engels machtig is (CGVS p.2). Toen u in 2013 naar Afghanistan werd gerepatriëerd, vestigde u zich zo goed als onmiddellijk in de stad Jalalabad, waar u een jaar lang woonde en werkte. U vond er werk in de apotheek van een vriend van uw oom en woonde nabij het centrale plein, Chauwke Mukhabarat (CGVS p.2,4). Dat jaar deed u niet alleen relevante werkervaring en een vertrouwde relatie met de stad op, maar ontwikkelde u ook ongetwijfeld een netwerk van contacten in Jalalabad. Deze verworvenheden maken dat u momenteel over een gunstiger uitgangspositie beschikt dan in 2013 om uw leven in Jalalabad herop te bouwen.

Als u gevraagd wordt of u zich bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in de stad Jalalabad ziet u zelf ook geen beletsels. U verwijst enkel naar de problemen met de Taliban, die zoals hierboven aangegeven ongelooftwaardig blijken (CGVS p.11).

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Zoals hierboven aangegeven moet de authenticiteit van de aangebrachte dreigbrieven in twijfel worden getrokken. De echtheid van de twee taskara's moet eveneens in vraag gesteld worden. Zo blijkt uw oudste taskara, waarvan u enkel een kopie neerlegt, geen uitgiftedatum te bevatten. Uw tweede taskara is een duplicaat die op basis van de gegevens van de eerste taskara zou zijn opgemaakt (CGVS p.3). Het is echter verwonderlijk dat beide taskara's niet dezelfde registratienummers bevatten. Hoewel ze beiden naar hetzelfde registerboek van het jaar 1384 (2005) verwijzen vermelden ze verschillende pagina- en registratienummers. Indien uw tweede taskara op basis van uw eerste taskara zou zijn opgemaakt, zouden beide taskara's dezelfde verwijzing moeten bevatten naar de plaats waar u in het bevolkingsregister opgenomen werd. Deze vaststellingen ondergraven het geloof in de authenticiteit van uw identiteitsbewijzen. Voorts legt u twee verklaringen over de problemen van u en uw familieleden neer. Beide verklaringen werd door uw oom neergeschreven en ter bevestiging bij de lokale overheden neergelegd. Dat uw oom de auteur is van het relaas biedt geen enkele garantie voor de objectiviteit van het stuk. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker.

Daarnaast legt u de aanstellingsbrieven van Naim Jan Shinwari en een foto van zijn poster neer. Gezien de hierboven gemaakte opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat deze stukken aan uw vader toebehoorden. De foto's van een vernielde auto en het internetartikel kunnen evenmin de band tussen uw persoon en het incident aantonen. Tevens legt u twee foto's neer van uw neef voor en na zijn overlijden. Deze foto's laten evenmin toe te concluderen dat deze persoon uw neef is en evenmin kan eruit afgeleid worden in welke omstandigheden hij om het leven kwam. Na het gehoor maakte u een nieuwsuitzending van de Afghaanse zender Tolo over. U beweerde dat er in de uitzending verslag werd gedaan van een zelfmoordaanslag tegen het huis van uw oom. Bij deze aanslag zouden 27 doden en 17 zwaargewonden gevallen zijn, waaronder uw oom. Na vertaling blijkt dat het verslag van de zelfmoordaanslag niet strookt met uw verklaringen. In werkelijkheid betreft het geen aanslag op het huis van uw oom Ismarai in het dorp Baru, maar wel een aanslag op het huis van een zeker Malik Osman in Jalalabad (CGVS p.4). Er kan dan ook nergens uit het videofragment afgeleid worden dat de aanslag verband houdt met u of uw familieleden. Het schoolrapport en het laissez-passer kunnen enkel uw schoolcarrière en uw repatriëring naar Afghanistan aantonen. De medische stukken gaan enkel over uw medicatiegebruik in België. Op geen van de attesten staat een diagnose vermeld die in overweging moet genomen bij uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/2 tot en met 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

"In casu heeft Verzoeker een "gegronde vrees" om vervolgd en vermoord te worden bij zijn terugkeer in Afghanistan. Verzoeker loopt immers ernstig gevaar om vervolgd en vermoord te worden door de Taliban gezien hij de zoon is van Naim Jan Shinwari, een voormalig districthoofd, die gedood werd door de Taliban bij een bomexplosie (Stuk 4). Ook zijn twee neven en twee broers werden reeds vermoord door de Taliban. Een van zijn broers kwam ongeveer een maand geleden om het leven door een moordaanslag uitgevoerd door de Taliban (Stuk 10). Verzoeker heeft, terecht, een persoonlijke gegronde vrees om vervolgd te worden gezien er dreigbrieven werden verstuurd door de Taliban. Meer nog, de Taliban stond reeds aan de deur van de oom van Verzoeker met de vraag om Verzoeker over te leveren aan de Taliban en heeft zijn neef vermoord toen de familie zijn gekidnapte neef niet wou inruilen voor Verzoeker.

Verder bestaat er geen twijfel over dat Verzoeker een gebrek heeft aan bescherming tegen de Taliban, in het geval hij zou moeten terugkeren (cf. artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet). Het verbaast niet dat de overheid, noch internationale organisaties opgewassen zijn om individuele bedreigde burgers voldoende te beschermen tegen de Taliban. Dit werd ook bevestigd door brieven die de politie en ouderen van het dorp stuurden naar Verzoeker zijn familie toen zij hen om hulp vroegen (Stuk 7). Er werd hen gemeld dat zij hen jammer genoeg niet konden beschermen.

Volgens Verwerende partij heeft Verzoeker echter niet kunnen aannemelijk maken dat hij een persoonlijke vrees heeft voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Er wordt namelijk geen geloof gehecht aan de "bewering" dat zijn vader Naim Jan Shinwari was en werkte als districthoofd (Stuk 3) en aan de daaruit voortvloeiende problemen met de Taliban. Verzoeker gaat hier helemaal niet mee akkoord. Een van de redenen waarom Verwerende partij geen geloof hecht aan het feit dat het voormalig districthoofd Naim Jan Shinwari daadwerkelijk zijn vader is, is de onvoldoende kennis van Verzoeker over diens professionele activiteiten. Dit heeft voornamelijk te maken met de jonge leeftijd die Verzoeker had toen zijn vader stierf. Verwerende partij meent echter dat Verzoeker de mogelijkheid had om, na zijn repatriëring in 2013, meer informatie te vragen aan zijn nauwe familie over zijn vader. Omdat hij dit niet heeft gedaan, wordt er geen geloof gehecht aan zijn verhaal. Verwerende partij trekt dit besluit bijzonder snel (en onterecht), zonder verder onderzoek of zich verdere vragen te stellen. Het valt bijzonder te betreuren dat Verwerende partij niet de inspanning heeft geleverd om een andere reden te vinden voor het gebrek aan kennis van Verzoekende partij, nochtans geldt er voor het CGVS actief onderzoeksverplichting. Verzoeker heeft geen verdere informatie over zijn vader gevraagd aan zijn familieleden na zijn repatriëring louter om het feit dat het onderwerp ongepast is in de familie en bovendien bijzonder gevoelig ligt bij zijn familieleden. Zijn familie spreekt immers niet meer of nauwelijks niet meer over zijn vader nadat hij vermoord werd. Het is onredelijk om het kwalijk te nemen dat hij en zijn familie verkiezen om niet over het verlies van een van hun dierbaren te spreken. Bovendien, mochten de beweringen van Verzoeker niet correct zijn en dus bijgevolg uitgevonden zijn (quod non), lijkt het ons eerder waarschijnlijk dat hij hierover verdere informatie zou opzoeken op het internet of zou nagaan bij zijn familie, vrienden, kennissen, ouderen van het dorp etc. om zijn "uitgevonden" verhaal (quod non) sterker en geloofwaardiger te maken.

Verwerende partij is van mening dat er geen geloof kan worden gehecht aan de dreigbrieven omdat Verzoeker bij de eerste dreigbrief van de Taliban gezegd heeft aan zijn oom dat deze brief niet belangrijk was en dat hij het niet serieus moest nemen. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat, uiteraard, elke persoon anders reageert in een dergelijke situatie. Het kan Verzoeker niet kwalijk worden genomen dat hij een andere reactie had dan hetgeen het CGVS verwacht. Zoals reeds aangehaald, hangt veel af van de persoonlijkheid van het individu: de psychologische reacties van twee personen zullen in identieke omstandigheden niet steeds dezelfde zijn. Bovendien is het versturen van dreigbrieven door de Taliban een gekend fenomeen in Afghanistan (zie extract rapport Deense Immigratiedienst over Afghanistan (Stuk 11)). De Taliban stuurt wel vaker brieven naar burgers om hen te bedreigen en te intimideren, zonder dat zij hier noodzakelijk gevolg aan geven. Het is niet ongewoon dat Afghanen slechts de zaak ernstig nemen bij ontvangst van een tweede of derde brief. Op basis van het voorgaande kan het niet verbazen dat Verzoeker bij ontvangst van de eerste dreigbrief de zaak niet al te ernstig nam. Het valt ook hier te betreuren dat de Verwerende partij meteen negatieve gevolgen heeft gehecht aan de psychologische reactie van Verzoeker, zonder zich verder vragen te stellen.

Eveneens stelt de Verwerende partij het volgende: "Tenslotte moet er in dit verband nog op gewezen worden dat er twijfels zijn over de authenticiteit van de neergelegde Talibanbrieven. Het logo van de Taliban in de hoofdingen is het resultaat van knip-en plakwerk, wat het geloof in de echtheid van de brieven echt schaadt. Of de persoon die deze brieven heeft opgesteld effectief gebruik heeft gemaakt van knip-en plakwerk, laat Verzoeker in het midden. Immers, of dit effectief het geval is of niet heeft geen gevolg voor de vrees voor zijn leven die Verzoeker heeft. Hij heeft deze brieven ontvangen, gelooft oprecht in de echtheid ervan en koestert bijgevolg de gegronde vrees om vervolgd te worden. Dit zeker

gezien de Taliban na het versturen van de dreigbrieven t t het huis van zijn oom is gegaan waar ze zijn binnengedrongen via een bomexplosie. Daarnaast, zoals reeds aangehaald, werd de neef van Verzoeker na het versturen van deze brieven ontvoerd en vermoord door de Taliban. Bovendien werd het bestaan van de problemen met de Taliban erkend door ouderen van het dorp en door het districtshoofd (Stuk 7).

De Verwerende partij het volgende aan: "Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw oom de eerste brief van de Taliban dertig t t veertig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan op 17 of 18 januari 2015 ontving (CGVS p. 3, 8). Op een van de drie dreigbrieven van de Taliban staat een uitgiftedatum vermeld, met name 12/1/1436 (5/11/2014). Deze datum situeert de brief niet begin of midden december zoals u in uw verklaringen doet maar wel een maand eerder." Het kan Verzoeker moeilijk kwalijk worden genomen dat hij de exacte situering in de tijd van een van de brieven met een maand verschil heeft vermeld.

Ook beweert Verwerende partij het volgende: "Zo beweert u dat de inhoud van de eerste twee brieven identiek is. U meent dat in beide brieven de Taliban aan uw oom vraagt om u naar de Taliban te brengen (CGVS p. 3). In werkelijkheid is de tweede brief niet aan uw oom maar wel aan u gericht en wordt u erin ter dood veroordeeld. Indien u daadwerkelijk schriftelijk door de Taliban ter dood veroordeeld werd, zou u dit niet mogen zijn ontgaan". Echter, op basis van het gehoorverslag is het duidelijk dat Verzoeker nooit heeft gezegd of beweerd dat de inhoud van beide brieven "identiek" is. Bovendien moet opgemerkt worden dat het feit dat hij op zijn interview niet heeft vermeld dat hij ook ter dood werd veroordeeld in de tweede dreigbrief, geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van Verzoeker zijn vluchtverhaal. Het gaat hier niet om een leugen of informatie die te kwader trouw werd achtergehouden.

In de bestreden beslissing heeft de Verwerende partij het volgende vermeld: "Als verklaring stelt u vreemd genoeg dat de bodyguards die hem overal vergezelden steeds in de auto bleven zitten. Als u vervolgens gevraagd wordt of zijn bodyguards ook bij u thuis binnenkamen, antwoordt u dat u het niet weet (CGVSp. 6). Dit is weinig ernstig. Indien uw vader bodyguards had die hem overal vergezelden, zoals u beweert, dan zou dit voor een veertienjarige een zeer zichtbaar gegeven moeten zijn. Dat u desalniettemin nauwelijks iets over de bodyguards kwijt kunt, haalt het geloof in uw bericht dat uw vader districtshoofd was verder onderuif. In het gehoorverslag staat echter het volgende over de bodyguards van zijn vader (Gehoorverslag CGVS p. 6):

"Had vader bodyguards?

Ja.

Hadden die bodyguards uniforms aan?

Dat weet ik niet, ik herinner me niet, ze bleven steeds in zijn auto.

Had uw vader ook bodyguards bij zich als hij thuis was?

Ik was te jong toen, ik was 11, ik herinner me dat hij bodyguards had en ze vergezelden hem. Het was 8-9 jaar geleden."

Verzoeker heeft nooit "beweerd" dat de bodyguards zijn vader "overal" vergezelden. Verder is het toch mogelijk dat Verzoeker er nooit veel aandacht aan heeft besteed? Zeker gezien zijn jonge leeftijd. Bovendien werd er ook nooit gepraat over of gevraagd naar het werk van vader, laat staan over zijn bodyguards, gezien dit ongepast is. Kinderen spreken namelijk niet op dergelijke manier over en tegen hun vader. Alweer neemt het CGVS al te snel haar conclusies...

Het valt op dat de Verwerende partij bij het achterhalen van het vluchtverhaal steeds opnieuw negatieve gevolgen heeft gehecht aan de psychologische reacties en gedragingen van Verzoeker, en dit zonder enig verder onderzoek. Volgens het CGVS zijn bepaalde feiten "tegenstrijdig" maar het verricht geen verder onderzoek, waarna simpelweg besloten wordt dat er geen geloof wordt gehecht aan Verzoeker zijn verhaal. Deze "redenering" kan echter niet worden bijgetreden. Kleine discrepanties zijn volstrekt begrijpbaar, zeker gezien de traumatische ervaringen van Verzoeker en diens jonge leeftijd op het ogenblik van de meeste feiten. Bovendien mag het niet ontgaan dat Verzoeker zeer laag is opgeleid. Verzoeker merkt verder op dat het EHRM heeft aangenomen dat verklaringen van een asielzoeker inconsistent mogen zijn. Zelfs een gedeelte van het relaas mag ongeloofwaardig worden geacht (T. Spijkerboer, "Subsidiarity and Arguability : the European Court of Human Rights Case law on Judicial Review in Asylum Cases", International Journal of Refugee Law 2009, volume 21, number 1, p. 59; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, nr. 2345/02, § 50-56).

In dit verband wenst Verzoeker eveneens het volgende op te merken. Onjuiste (en dus ook tegenstrijdige) verklaringen zijn op zichzelf geen reden om de aanvraag te weigeren. Dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak (b.v., jonge leeftijd). Daarnaast wijst Verzoeker er ook op dat bij het onderzoek ten gronde de bewijslast in beginsel ligt bij de asielzoeker. Maar meestal zal deze geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten de ondervrager en de asielzoeker alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen. In bepaalde gevallen komt het aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te

verzamelen. (RvV 4 december 2009, nr. 35 347; RvV 5 januari 2010, nr. 36 655; RvV 28 januari 2010, nr. 37 798; RvV 11 februari 2010, nr. 38 612; RvV 12 februari 2010, nr. 38 685; RvV 19 april 2010, nr. 41 835). Om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische toestand.

Voor zover er zou van kunnen worden uitgegaan - quod non - dat Verzoeker geen afdoende bewijselementen kon voorleggen dient Verzoeker zijn asielaanvraag als geloofwaardig te worden bevonden, aangezien, overeenkomstig Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet:

- hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven ;
- alle relevante elementen waarover hij beschikt zijn voorgelegd ;
- de verklaringen van verzoeker zijn aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag ;
- verzoeker heeft zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk ingediend (verzoeker deed dit onmiddellijk bij zijn aankomst in België) ;
- onder meer gelet op de hierboven staande objectieve informatie kan verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd.

Daarnaast keert artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet de bewijslast om voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of daarmee werden bedreigd. Het CGVS moet in dat geval een beschermingsstatuut toekennen (resp. vluchteling of subsidiaire bescherming), tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.

Aldus, kunnen we besluiten dat indien een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit beschouwd wordt als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gerond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. In dit geval is het aan de Verwerende partij om te bewijzen dat er redenen bestaan om aan te nemen dat deze vervolging of deze ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvV 28 mei 2010, nr. 44 192; RvV 25 juni 2010, nr. 45 444; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 037).

Verzoeker kan niet terugkeren naar Afghanistan gezien hij een bijzonder sterke vrees koestert om vervolgd te worden en vermoord te worden ten gevolge van de ernstige vervolgingen in het verleden en voor de toekomst. In Afghanistan heeft hij reeds ernstige schade geleden door de persoonlijke achtervolgingen van de Taliban. Bovendien werd zijn neef vermoord toen ze hem niet wouden wisselen voor Verzoeker. Er bestaat geen twijfel over dat door dit geheel aan feiten, zoals hierboven kort uiteengezet, Verzoeker ernstige trauma's heeft opgedaan. Merk op dat Verzoeker niet goed kan slapen door de stress en derhalve neemt hij medicatie tegen zenuwachtigheid en om zich te kalmeren (Stuk 12).

Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon stellen en overtuigt Verzoeker dus wel degelijk dat hij de Taliban dient te vrezen. Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Overeenkomstig artikelen 48/2, 48/3, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet dient het statuut van vluchteling hem toegekend te worden. Gezien dit statuut hem werd niet toegekend door de Verwerende partij, schendt deze laatste de voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet.

(2) Subsidiaire bescherming

De status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst of, in het geval van een staatloze, naar het land gaat waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, een reëel risico loopt op ernstige schade, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan stellen. Aldus moeten er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico loopt op ernstige schade, en hij kan of wil zich niet door zijn land laten beschermen.

Er bestaan zwaarwegende gronden in hoofde van Verzoeker in de zin van artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en hij loopt een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definities van subsidiaire bescherming indien hij gerepatrieerd zou worden. Verzoeker erkent, zoals het CGVS aanhaalt, dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Terecht vermeldt het CGVS in haar beslissing dat de voorwaarde hiervan is dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het CGVS blijkbaar de mening toegedaan dat de Verzoeker zich aan de bedreiging kan doen

ontrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, quod non.

Zoals vermeld in de bestreden beslissing is de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd, maar volgens Verwerende partij zou het geweld voornamelijk ergens anders plaatsvinden en niet in Jalalabad. Deze argumentatie is gebaseerd op een rapport daterende van 18 december 2015. Er werd echter niet aangetoond dat recentere bronnen of informatie geraadpleegd werd om na te gaan of de situatie enigszins veranderd is. Nochtans benadrukt het UNHCR dat elk verzoek moet onderzocht worden rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan (Zie bestreden beslissing p. 3 en 4). Het lijkt weinig ernstig van de Verwerende partij dat de actuele niet verder werd onderzocht.

Er worden echter, zoals ook aangegeven door de Verwerende partij, aanslagen gepleegd in Jalalabad waarbij al te vaak onschuldige burgerslachtoffers vallen. Volgens het CGVS verhinderen dergelijke aanslagen echter niet dat het statuut van subsidiaire beschermde wordt geweigerd aan Verzoeker. Verwerende partij meent namelijk over een "zekere appreciatiemarge te beschikken en is op na grondige analyse van de beschikbare informatie töt de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict". De Verwerende partij toont ook hier niet aan dat recente bronnen effectief werden onderzocht. Wellicht - dit wordt immers niet gepreciseerd - heeft het CGVS zich gebaseerd op een studie van het CGVS zelf daterende van 27 juni 2013 en een andere studie, ook van het CGVS, van 18 december 2015. Verder heeft het zich wellicht ook gebaseerd op het rapport van het UNHCR, daterende van 19 april 2016. Het CGVS bewijst echter niet dat er verdere recente gebeurtenissen en ontwikkelingen heeft onderzocht (bv. na december 2015 en april 2016). Deze verplichting rust nochtans op de Verwerende partij.

Het CGVS stelt het volgende: "De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten". Het CGVS geeft niet aan van waar deze informatie precies komt. Verzoeker heeft nochtans veel nieuwsartikelen gevonden over terreuraanslagen en de onveiligheid in Jalalabad (Stuk 13 en Stuk 14). Verder zegt dit niet per se iets over de veiligheid in Jalalabad. Misschien zegt dit eerder iets over hoe onveilig (of hoe nog onveiliger) andere regio's zijn van Afghanistan zijn?

Verder stelt de Verwerende partij ook het volgende: "Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar [de provincie waar Jalalabad is gelegen], en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CG VS benadrukt dat aan asielzoekers oorspronkelijk uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk kunnen maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Nochtans tonen verschillende bronnen aan dat ISIS ook meer en meer actief is in Jalalabad (Stuk 13). Ook dient er opgemerkt te worden dat de Verwerende partij niet aantoonde van waar deze informatie precies vandaan komt.

Op basis van het voorgaande is duidelijk dat Verwerende partij het concrete en actuele risico en gevaar dat Verzoeker loopt, onvoldoende onderzocht. Bovendien is Jalalabad geen veilig alternatief in hoofdzaak van de Verzoeker. Eveneens merkt Verzoeker ook op dat ministeries van buitenlandse zaken van verschillende landen alsook internationale organisaties Afghanistan in haar geheel, dus ook Jalalabad, omschrijven als uiterst gevaarlijk (Stuk 15).

Gezien er een gegronde vrees bestaat in hoofdzaak van verzoeker in de zin van artikel 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en Jalalabad geen veilig alternatief is voor Verzoeker, dient Verzoeker de status van subsidiaire bescherming toegekend te worden. Gezien dit niet is gebeurd, heeft Verwerende partij artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: zijn Belgisch immatriculatiebewijs (stuk 1), documenten over het werk van zijn vader (stuk 3), een foto van een bomexplosie (stuk 4), de eerste dreigbrief van de taliban (stuk 5), de tweede en derde dreigbrief van de taliban (stuk 6), brieven aangaande hulp aan zijn familie (stuk 7), een stuk over zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (stuk 8), een stuk over zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) (stuk 9), foto's van zijn vermoorde broer (stuk 10), een Deens rapport over Afghanistan (stuk 11), attesten in verband met zijn medicatie (stuk 12) en persartikels (stukken 13-15).

Per drager brengt verweerder op 13 januari 2017 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7): de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 14 december 2016 en een kaart van de regio van Jalalabad.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling wordt stuk 7 bij onderhavig verzoekschrift door de Raad niet in overweging genomen.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van de functie van zijn vader binnen de Afghaanse overheid. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat voormalig districtshoofd Naim Jan Shinwari verzoekers vader is gelet op verzoekers gebrekkige kennis over zijn beweerde vader en diens professionele activiteiten, (ii) evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolging van hem en zijn familie in Afghanistan gelet op zijn vage verklaringen, (iii) zijn verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de documenten die hij voorlegt (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier), (iv) de reactie van hem en zijn oom op de bedreigingen vanwege de taliban ongeloofwaardig is, en (v) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de pertinente motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. In onderhavig verzoekschrift komt hij immers niet verder dan het herhalen van enkele van zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder te trachten de motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij weinig informatie over de professionele activiteiten van zijn vader kan geven wegens zijn jonge leeftijd op het moment van diens overlijden, herhaalt hij slechts zijn verklaring die hij hiervoor reeds tijdens zijn gehoor gaf. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat verzoeker zich na zijn terugkeer naar Afghanistan bij zijn familieleden kon informeren over zijn vaders activiteiten, temeer gelet op het feit dat zijn asielaanvraag in Denemarken werd afgewezen omdat hij zijn verklaringen onvoldoende kon aantonen. Dat het onderwerp bij zijn familie gevoelig ligt en er niet over zijn vader wordt gesproken, is een blote *post factum*-verklaring waarvan verzoeker tijdens zijn gehoor geen enkele melding maakte. Waar verzoeker stelt dat verweerder niet de moeite nam om op zoek te gaan naar een andere reden voor het gebrek aan kennis over zijn vader, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het aan het CGVS, noch aan de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen.

Verder kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker en zijn oom onmiddellijk actief zouden reageren op de eerste dreigbrief van de taliban, aangezien verzoeker en zijn familie reeds eerder het slachtoffer zouden zijn geworden van de bedreigingen van de taliban. De algemene informatie waarnaar verzoeker verwijst (verzoekschrift, stuk 11) doet hieraan geen afbreuk.

Deze informatie heeft immers geen betrekking op verzoekers persoon, terwijl hij zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk moet maken en het *in casu* volgens verzoekers verklaringen niet de eerste bedreiging vanwege de taliban zou betreffen.

Het feit dat het logo van de taliban in de hoofding van de voorgelegde dreigbrieven (verzoekschrift, stukken 5 en 6 en map 'Documenten' in het administratief dossier) het resultaat is van knip- en plakwerk doet niet enkel afbreuk aan de authenticiteit van deze documenten, maar tevens aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de documenten die hij ter staving van zijn asielaanvraag voorlegt en kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij oprecht gelooft in de echtheid ervan. Ten overvloede dient opgemerkt dat, indien verzoeker een vertaling had voorzien, de brief van de dorpsraad (verzoekschrift, stuk 7) hoe dan ook de voorgaande vaststellingen, noch de motieven in de bestreden beslissing had kunnen wijzigen, aangezien dit stuk afkomstig is van een niet-officiële bron, het een gesolliciteerd karakter heeft en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Verder kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij de door hem voorgelegde stukken op een coherente en correcte wijze in de tijd kan situeren en dat hij terdege op de hoogte is van de inhoud ervan.

Het feit of de bodyguards van zijn vader hem al dan niet overal vergezelden, doet op zich geen afbreuk aan het feit dat verzoekers verklaringen over deze bodyguards eveneens gebrekkig zijn. Indien zij immers bij hem thuis binnenkwamen, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich dit heden kan herinneren. Dat kinderen niet over of tegen hun vader kunnen praten over de werkzaamheden van hun vader, is een blote bewering die verzoeker op geen enkele manier staft. Bovendien kan er nogmaals op worden gewezen dat van verzoeker, die in België internationale bescherming vraagt naar aanleiding van de bedreigingen wegens het werk van zijn vader, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over dit werk, temeer daar zijn asielaanvraag in Denemarken reeds werd afgewezen omdat hij zijn verklaringen niet voldoende aannemelijk kon maken. Hierbij dient er tevens op gewezen dat dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verzoeker stelt dat hij een trauma heeft opgelopen, dient vastgesteld dat hij geen enkel medisch of psychiatrisch attest bijbrengt waaruit dit zou kunnen blijken. De op het CGVS voorgelegde en bij onderhavig verzoekschrift gevoegde (stuk 12) medische stukken bevatten enkel informatie over medicatie die verzoeker neemt – volgens zijn verzoekschrift tegen zenuwachtigheid en om zich te kalmeren – doch vermelden niets over een eventueel trauma of andere psychologische of cognitieve problemen.

Betreffende de aan het CGVS voorgelegde stukken wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Zoals hierboven aangegeven moet de authenticiteit van de aangebrachte dreigbrieven in twijfel worden getrokken. De echtheid van de twee taskara's moet eveneens in vraag gesteld worden. Zo blijkt uw oudste taskara, waarvan u enkel een kopie neerlegt, geen uitgiftedatum te bevatten. Uw tweede taskara is een duplicaat die op basis van de gegevens van de eerste taskara zou zijn opgemaakt (CGVS p.3). Het is echter verwonderlijk dat beide taskara's niet dezelfde registratienummers bevatten. Hoewel ze beiden naar hetzelfde registerboek van het jaar 1384 (2005) verwijzen vermelden ze verschillende pagina- en registratienummers. Indien uw tweede taskara op basis van uw eerste taskara zou zijn opgemaakt, zouden beide taskara's dezelfde verwijzing moeten bevatten naar de plaats waar u in het bevolkingsregister opgenomen werd. Deze vaststellingen ondergraven het geloof in de authenticiteit van uw identiteitsbewijzen. Voorts legt u twee verklaringen over de problemen van u en uw familieleden neer. Beide verklaringen werd door uw oom neergeschreven en ter bevestiging bij de lokale overheden neergelegd. Dat uw oom de auteur is van het relaas biedt geen enkele garantie voor de objectiviteit van het stuk. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovendien dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te

verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker.

Daarnaast legt u de aanstellingsbrieven van Naim Jan Shinwari en een foto van zijn poster neer. Gezien de hierboven gemaakte opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat deze stukken aan uw vader toebehoorden. De foto's van een vernielde auto en het internetartikel kunnen evenmin de band tussen uw persoon en het incident aantonen. Tevens legt u twee foto's neer van uw neef voor en na zijn overlijden. Deze foto's laten evenmin toe te concluderen dat deze persoon uw neef is en evenmin kan eruit afgeleid worden in welke omstandigheden hij om het leven kwam. Na het gehoor maakte u een nieuwsuitzending van de Afghaanse zender Tolo over. U beweerde dat er in de uitzending verslag werd gedaan van een zelfmoordaanslag tegen het huis van uw oom. Bij deze aanslag zouden 27 doden en 17 zwaargewonden gevallen zijn, waaronder uw oom. Na vertaling blijkt dat het verslag van de zelfmoordaanslag niet strookt met uw verklaringen. In werkelijkheid betreft het geen aanslag op het huis van uw oom Ismarai in het dorp Baru, maar wel een aanslag op het huis van een zeker Malik Osman in Jalalabad (CGVS p.4). Er kan dan ook nergens uit het videofragment afgeleid worden dat de aanslag verband houdt met u of uw familieleden. Het schoolrapport en het laissez-passer kunnen enkel uw schoolcarrière en uw repatriëring naar Afghanistan aantonen. De medische stukken gaan enkel over uw medicatiegebruik in België. Op geen van de attesten staat een diagnose vermeld die in overweging moet genomen bij uw asielaanvraag."

Betreffende de bij onderhavig verzoekschrift gevoegde taskara (stuk 1), de documenten van het werk van zijn vader (stuk 3) kan verwezen naar hetgeen hiervoor werd geciteerd uit de bestreden beslissing. Op welke wijze het Belgische immatriculatiebewijs (stuk 1) de motieven in de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen, kan niet worden ingezien. Hetzelfde geldt voor het louter voorleggen van verzoekers interview op de DVZ en zijn gehoor op het CGVS (stukken 8 en 9), stukken die zich ook reeds in het administratief dossier bevinden en werden meegenomen in de beoordeling door de commissaris-generaal. De foto's (stukken 4 en 10) tonen evenmin verzoekers relaas aan, daar foto's omwille van de manipuleerbaarheid ervan naar plaats, tijd en omstandigheden van wat en wie wordt afgebeeld sowieso een relatieve bewijswaarde hebben. Daarenboven dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De door verzoeker bijgebrachte informatie (stukken 13-15) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan verweerders aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. In 2016 was deze weg een belangrijk doelwit van de opstandelingen, doch weggebruikers klagen vooral over een toename van het aantal gewelddadige incidenten, over de onveiligheid en over het feit dat de weg daardoor regelmatig is afgesloten. In 2015 is gestart met het asfalteren van een alternatieve route, waarbij 60 van 150 kilometer werd geasfalteerd.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 14 december 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 14 december 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht zijn tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 13-15), is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een alleenstaande volwassen man bent die beide landstalen en het Engels machtig is (CGVS p.2). Toen u in 2013 naar Afghanistan werd gerepatriëerd, vestigde u zich zo goed als onmiddellijk in de stad Jalalabad, waar u een jaar lang woonde en werkte. U vond er werk in de apotheek van een vriend van uw oom en woonde nabij het centrale plein, Chauwke Mukhabarat (CGVS p.2,4). Dat jaar deed u niet alleen relevante werkervaring en een vertrouwdeheid met de stad op, maar ontwikkelde u ook ongetwijfeld een netwerk van contacten in Jalalabad. Deze verworvenheden maken dat u momenteel over een gunstiger uitgangspositie beschikt dan in 2013 om uw leven in Jalalabad herop te bouwen. Als u gevraagd wordt of u zich bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in de stad Jalalabad ziet u zelf ook geen beletsels. U verwijst enkel naar de problemen met de Taliban, die zoals hierboven aangegeven ongeloofwaardig blijken (CGVS p.11).

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties"

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde motieven, die door de Raad worden overgenomen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER